

O premieră absolută:

ZIUA VETERANILOR DE RĂZBOI

■ Interviu cu președintele ANVR, generalul (r) Marin DRAGNEA

✎ Comandor (r) Petre BĂNĂ

– Iată că inițiativa, demersurile și insistențele conducerii Asociației Naționale a Veteranilor de Război, ale dumneavoastră personal, s-au concretizat și împlinit într-un eveniment de excepție: sărbătorirea la 29 aprilie, pentru prima dată în România, a Zilei Veteranilor de Război.

– Da, mulți ani ne-am luptat pentru această realizare, ca și pentru toate celelalte drepturi și facilități. N-am cedat, n-am capitulat (zâmbeste) sub nicio formă. Cum dom'le, ne-am zis, silvicultorii, minerii, ceferiștii, agricultorii și atâția alții au ziua lor, inclusiv românii, ditamai ziua internațională și noi, care am dat tot ce a fost mai bun pentru țară – tinerețea, viața, sângele –, să nu fim onorați cu o aniversare aparte? Era, deci, un drept al nostru, cu atât mai mult cu cât veteranii de război din alte țări aveau și au statuată în calendarul sărbătorilor de suflet o zi a lor.

Ni se spunea că, odată cu Ziua Armatei, se poate considera că sunt sărbătoriți și bătrânii oșteni, veteranii. Sau, măgulitor, ca eroi în viață ai poporului român, de Ziua Înălțării Domnului – Ziua Eroilor. Suntem omagiați și noi. Or, eroii sunt tot ce are mai sublim o nație. N-am vrut să se amestece lucrurile și nici să mergem pe subînțelesuri. Așa că am propus și am insistat ca ziua de 29 aprilie – când, cu peste 100 de ani în urmă, în 1902 – regele Carol I, prin Înalt Decret, a instituit titlul, calitatea de veteran de război pentru foștii luptători din Războiul de Independență, să fie oficializată ca Zi a Veteranilor de Război.

Și, pentru că articolul 2 din acel decret sună foarte frumos și conține un gest nobil, materializat într-un fel, ulterior, vreau să-l reproduc: *Pentru ca fiecărui ostaș veteran să i se asigure liniștea și ocupațiunea pentru restul de viață, i se vor pune la dispoziție cele necesare în acest scop, ca stimulent pentru generațiile viitoare.*

Tot atunci, regele s-a întâlnit cu o delegație a veteranilor de război, i-a întrebat ce vor, le-a ascultat cu răbdare și le-a înțeles necazurile, suferințele, mahnirea – după 25 de ani de la Războiul de Independență – că guvernării nu și-au respectat promisiunea făcută când i-au trimis la luptă, că le vor da pământ.

Ca să n-o mai lungim, autoritățile statului nostru au fost, iată, de acord ca această zi de 29 aprilie să devină Ziua Veteranilor de Război. Guvernul a emis Hotărârea nr. 1222, în acest sens, pe care ne-a adus-o la cunoștință în cadrul oficial, la recepția dată în onoarea noastră de primul ministru Călin Popescu Țăriceanu, cu două zile înainte de sărbătorirea Zilei Armatei, anul trecut. Ulterior, pe 13 noiembrie, a fost promulgată Legea nr. 303, care consfințește acest lucru.

– Cu ce rezultate notabile se prezintă veteranii la ziua lor?

– Îmi pare rău că trebuie să încep cu un regret – că, dintre cei peste 900.000 de veterani din Primul și Al Doilea Război

Mondial, câți am fost după 1989, când am înființat Asociația Națională a Veteranilor de Război, mai trăim, ca să ne bucurăm de această onoare, circa 100.000. S-au mutat la batalioanele, divizioanele, escadroanele și escadrilele din ceruri 800.000 de foști camarazi de-ai noștri și toți cei care au luptat în Primul Război Mondial. În memoria lor, ca și a tuturor eroilor căzuți în cele două mari conflagrații, vom depune în toată țara – la monumentele, cimitirele și troițele ce le simbolizează jertfa – coroane și jerbe de flori, vom păstra momente de reculegere și îi vom evoca cu toată cinstirea cuvenită.

Ar fi nedrept să nu recunoaștem că, față de ceea ce reprezentau veteranii și invalizii de război înainte de Revoluția din decembrie 1989 – un segment mai mult sau mai puțin decorativ, unii fiind chiar marginalizați, persecutați –, grație jertfei eroilor care au înfăptuit acest mare act, ne bucură azi, odată cu recunoașterea noastră, fără nicio discriminare, ca venerabili veterani ai României, să aibă o serie de drepturi și facilități consfințite în legi, hotărâri și ordonanțe, în alte acte normative. Este vorba, mai pe scurt, de introducerea unor indemnizații și rente, de împrumutarea celor decorați cu ordine și medalii de război, de călătorii gratuite pe mijloacele de transport în comun, acordarea unui număr de foi de drum, tot gratuit, pe calea ferată, unele scutiri de taxe și impozite, înlesniri notabile în asistența sanitară și procurarea de medicamente și bilete de tratament. Și, nu în ultimul rând, de înaintări onorifice în grad, de care s-a beneficiat în toți acești 18 ani, fapt pentru care mulțumim tuturor miniștrilor apărării care au fost în fruntea Armatei Române în răstimpul menționat.

Desigur, nu este vorba de mari drepturi și facilități, de sume de bani care ar stârni invidia cuiva, ci de câteva înlesniri menite să asigure veteranilor și invalizilor o viață decentă.

Se merită menționarea unei legi speciale, adoptată și promulgată cu 14 ani în urmă, în baza căreia s-a instituit Medalia *Crucea Comemorativă a celui de Al Doilea Război Mondial. 1941-1945*, acordată tuturor veteranilor care au luptat în Armata Română și care n-au fost decorați cu ordine și medalii de război. Grație prevederilor ei, peste 300.000 de veterani, cei mai mulți din mediul rural, au primit o rentă, reprezentând 25% din solda de grad a unui sublocotenent, iar de la 1 ianuarie 2008, procentajul a crescut la 50%. Și ceea ce este, de asemenea, demn de menționat, de aceste drepturi, ca și de cele arătate mai înainte beneficiază și văduvele veteranilor de război. Avem, deci, cu ce ne prezenta și bucura la o asemenea zi onorantă pentru noi și, deopotrivă, pentru cei care – cu inima, gândul și fapta – ne-au fost alături.

– Cu acest prilej, stimată domnule general Dragnea, v-am ruga să faceți câteva referiri și la prețuirea acordată veteranilor de război români de către

conducători de state și guverne în toți acești 18 ani, de când sunteți în fruntea Asociației Naționale a Veteranilor de Război.

– La aniversarea a 50 de ani și, apoi, a 60 de ani de la victoria asupra fascismului, un număr însemnat de veterani români – peste 150 – au fost decorați de conducătorii Rusiei, Cehiei, Slovaciei, iar recent, cu ocazia Summitului NATO de la București, pe care l-am sprijinit și apreciat din toată inima, în ziua de 4 aprilie 2008, președintele Slovaciei, personal, a decorat, la sediul ambasadei acestei țări la București, alți 12 veterani de război care au participat la luptele de la Bratislava, Zvolen și Banska-Bistrica. A fost însoțit de miniștrii apărării, de externe și de șeful Marelui Stat Major al Armatei Slovace. Ce frumos!

Și nu numai atât. În cele trei țări, ca și în Ungaria și Republica Moldova, monumentele și cimitirele eroilor români au fost reamenajate grație și intervențiilor și demersurilor asociației noastre, ale Guvernului, prin Ministerul Apărării, Ministerul de Externe și Oficiului *Cultul Eroilor*.

Nu ne-a fost străină, după cum se poate vedea, grija față de memoria foștilor noștri camarazi căzuți în luptele duse în aceste țări. Emoționant a fost, cu totul și cu totul special, gestul de a se amenaja la Volgograd, fostul Stalingrad, un cimitir al eroilor români, alături de cei ai statului german.

La crepusculul vieții putem fi mândri, așadar, că, atâția cât mai suntem, ne bucurăm de recunoștința societății, de stima și considerația statelor cărora le-am fost alături în război, în momentele decisive pentru soarta omenirii.

– Câteva cuvinte de suflet la acest ceas sărbătorec?

– Îmi îmbrățișez și le doresc multă sănătate camarazilor din partea Biroului Executiv al ANVR. Sincere și calde mulțumiri pentru sprijinul și iubirea de care a dat dovadă conducerea Ministerului Apărării, Statului Major General, direcțiile lor centrale în tot ce am întreprins în acești 18 ani. Cinstire și prețuire față de întregul personal al oștirii de azi a României, față de cei care, în țară și în teatrele de operații de peste hotare, cu toată făptura și simțirea lor, sunt angajați în îndeplinirea datoriei sacre de menținere a păcii. Alese și binemeritate urări de bine, sănătate și împliniri pentru militarii tuturor categoriilor de forțe.

De ziua Forțelor Terestre, ce precede sărbătorirea noastră, un cald salut camaraderesc celor care, cu onoare și demnitate, cu neprețuit devotament, fac parte din această importantă categorie. Cu atât mai mult cu cât majoritatea dintre noi, cei 100.000 de seniori ai Armatei Române care ne mai bucurăm de această frumoasă sărbătoare, am fost pe front și am slujit după aceea drapelele de luptă ale Trupelor de Uscat.

Paște fericit tuturor cititorilor Observatorului militar!

Ziua veteranilor a intrat în calendar anul acesta. Chiar este o dată necesară. Printre atâția sfinți și sfințioși, cuvioși și mironosițe, ca să ne referim la calendarul religios, și printre atâtea zile ale celui laic, pe care nu le mai enumăr, iată că și-a făcut loc și această zi specială. Ea pare a întregi triumful familiei într-o viziune simbolică sugestivă: Ziua Femeii, Ziua Copilului, Ziua Bunicului care a fost la război.

Veteranii sunt o categorie socială foarte specială. Ei sunt un fel de pagini vorbitoare ale unei istorii ce s-a născut în condiții deosebite. O istorie din care izvorăște prezentul și viitorul unei națiuni. Le datorăm, moral, extrem de mult și nu avem suficientă inimă pentru a-i prețui cu tandrețe și înțelegere.

Când nu vor mai fi ei, cei care au acceptat sau au fost obligați să accepte un sacrificiu greu de dimensionat astăzi, în condițiile în care mulți români își pun durerile în rucsac și emigrează în alte țări, care nu sunt ale lor, vom putea constata că, în ultima sută de ani, nu a mai fost niciun război. Atunci, istoria nu ne va mai vorbi, ci se va înghesui doar pe hârtie, în considerații abstracte și alternative, după cum va bate vântul interesului de moment.

Prezentul globalist produce și el veteranii și eroii lui la depărtări mari de casă, într-o formațiune de securitate în care noțiunea de vatră strămoșească își pierde sensul.

Aceștia vor fi veterani de alt tip, care vor vorbi generațiilor tinere, dacă se va socoti necesar, sau poate numai în campaniile pentru angajare în armată, despre țări ciudate și oameni pe care nu i-au simțit niciodată inamici, despre aventură și cântecul muezinilor.

Cei care n-au vrut să moară

✎ General de brigadă (r) Grigore BUCIU

Veteranii cei bătrâni, iertată fie-mi tautologia, în care este reprezentată o părticică din toți bunicii și străbunicii fiecăruia, roși de boli, striviți de vârstă, găsesc energia necesară de a ne mai aminti de țară, de îndatorirea patriotică, de responsabilitatea individului pentru neamul său, despre legătura omului cu pământul natal. Dar cine oare, într-o lume superficială și grăbită, grăbită spre nu se știe unde, mai are timp să-i asculte? Patetismul vechilor luptători le apare onora deranjant, ca și cum vârsta și mândria de a fi făcut ceva important pentru țară ar fi o rușine.

Aud că, într-o lume ce se afundă în individualismul cronic, peste care flutură generos faldurile absolute ale drepturilor omului, răspunderea față de ceilalți nu are nicio valoare. O ziaristă apreciată pentru prestația ei afirma nediplomatic, pe micul ecran, în prezența unor veterani de război, că ea nu se simte datoră să se sacrifice sau să moară pentru țară. Ei de ce s-au dus să moară pentru țară? – i-a întrebat ea senină ca o margaretă.

Fără îndoială că nu poți pretinde ca toți să gândească la fel. Dar o minimă decență s-ar fi impus. Acești oameni care au trăit viața dură a frontului, trimiși acolo de o decizie politică supremă, nu merită să-i palmuim acum, în direct, și să le sugerăm că numai fraierii pot avea convingeri patriotice. Sau am ajuns deja în era individului fără patrie?

Dincolo de aceasta, nici ei nu s-au dus pe front să moară, ci să învingă pentru țară. Dar tot sacrificiu se cheamă, dar unul care implică și soluția morții. Ei, cei care mai trăiesc printre noi, au avut norocul să se ferească la timp din calea glonțului care-i căuta. Ei au plătit cu o rană, cu o durere, uneori cu o parte din trup, taxa fatală a morții și s-au întors acasă. Un acasă din ce în ce mai străin, unde nu-i aștepta, pe mulți, nicio recunoștință.

Ziua veteranilor nici n-ar fi trebuit să se numească așa, ci a recunoștinței. Și tot n-ar fi fost de ajuns 24 de ore, cât ea durează, pentru a ne aminti cât de mult le datorăm.

Fără riposta lor, fără ascultarea lor motivată de credința în neamul lor, în dreptatea acestui neam, istoria românilor ar fi arătat altfel. Sau poate n-ar fi mai arătat deloc!

Nu avem dreptul să-i uităm, nu avem dreptul să-i ignorăm și să-i desconsiderăm, chiar dacă modelul moral al generațiilor care se ridică este imaginea în bani a maneliștilor de succes.